

[Hagen Hagensen.]

form, der ikke betød, at hele konkursapparatet skulle sættes i gang.

Jeg finder det meget tilfredsstillende, at justitsministeren i sine overvejelser om en eventuel genindførelse af privilegiet for skatter og afgifter er endt med, at det ikke skal være tilfældet. Det er alt sagt af flere, at det offentlige ikke bør have fortrin fremfor andre, der har penge til gode. Når konkurs er indtrådt – det vil jeg gerne føje til – bør det offentlige vise tilbageholdenhed i samme omfang som andre kreditorer og lade sig nøje med, hvad der kommer ud af konkursbehandlingen. Med de foreslåede smidigere regler kan det også være, at det bliver mere, end hidtidig dividende har givet.

Jeg siger dette med et ganske bestemt sigte, for efter at vi har fået dette regelsæt om, at der ikke er privilegium for skatter, er jeg bekendt med i hvert fald enkelte tilfælde, hvor man har benyttet den fremgangsmåde over for fallenter, der skylder meget i skat – og om en enkelt skal det siges, at han også har fået en dom, fordi han ikke har afregnet A-skat i rette tid – at mens konkursen løber og alle andre affinder sig dermed og han får lønnet ansættelse i det selskab, der rejser sig på stumperne af det, han har måttet forlade, så går det offentlige hårdt frem mod ham med udpantning af alt, hvad der overhovedet kan bruges, måned for måned, og borttager både hans og hans kones chance for overhovedet at rejse sig på ny.

Jeg har rejst spørgsmålet, ikke over for skatteministeren, men over for hans departement og bedt om at få en klaring på, om det kan være rimeligt, at man foretager sig dette, for vi er kommet fra asken og i ilden, hvis fogderne, som skattevæsenet har, ubønhørligt kører løs over for dem, der er under fallit. Andre, der har penge til gode, venter, men staten og det offentlige kører frem og tager arbejdslysten fra dem, der skal virke videre.

Jeg har tværet lidt i det her, men det ligger mig på sinde, for vi må ikke give lempeligere regler på den ene måde for derefter at stramme med hjemmel i andre lovbestemmelser. Jeg tror, vi må tage dette op, og om end det ikke er den højtærede justitsministers ressort, så kommer det nok ind i billedet her.

Det er nævnt over for mig de seneste dage fra kolleger, at der kan være grund til allerede på ny at kigge på betalingsstandsningsord-

ningskapitlet, og vi skal se på, hvilke erfaringer der allerede måtte være gjort, idet der er nogle, der mener, at der måske kan tages lidt for løst på denne ordning, således at der sker ting, som vel ikke burde ske. Jeg skal komme tilbage dertil i udvalget, hvor jeg håber på, at vi får en saglig og god drøftelse af alle de forhold, der er lagt frem, og jeg skal tilsige vor medvirken dertil, således at vi kan få til resultat – det er allerede sagt – en lov, der kan vare om ikke i 100 år så dog i en lang periode, og for mig gør det så ikke så meget, om der kommer til at gå 104 eller 105 år, inden vi får dens afløser igennem. Vi skal blot være klar over, at det er det rette, vi gør.

Poul H. Møller (KrF):

Det foreliggende lovforslag må vel nok siges at være nam-nam for juridiske feinschmeckere med ikke mindre end 224 paragraffer godt belagt. Jeg tror nok, der bliver adskillige godbidder, som navnlig juristerne skal gennemygge, og så forsøger vi andre at følge med. Jeg vil dog godt medgive hr. Ole Espersen og flere andre, at når jeg som lægmand gennemlæser et sådant forslag, må jeg erkende, at der er blevet et helt andet sprog, således at menigmand også er i stand til at læse sig igennem sådan et forslag.

Men som sagt, en lægmands mere jævne betragtninger efter en første gennemlæsning må blive disse, at der her er tale om et forslag, der skulle betyde en forenkling og dermed en forbedring af hele konkursbehandlingsområdet, hvad vel nok kunne tiltrænges i en lov, der, som det også er sagt, med kun enkelte ændringer undervejs har fungeret i nu godt over 100 år.

Kurators indflydelse på behandling af konkursboet er blevet større. Han har fået tillagt større beføjelser, hvilket skulle kunne bevirke en lempeligere afvikling af boet eller måske i visse tilfælde hindre en konkurs.

Der mærkes i det hele taget i lovforslaget en mere human holdning over for den svage part, skyldneren, uden at dette nødvendigvis går ud over den anden part, fordringshaveren. Man har dog her ikke kunnet gå så langt som til at give adgang til at fritage skyldneren for den gæld, som ikke dækkes ind ved konkursbehandling.

En konkurs er jo ofte i sig selv lidt af en tragedie, og denne tragedie kan forlænges måske